

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES PETTIT

Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΟΥ ΛΑΣΟΥΣ

Ο πρωί εκείνο, οι δύο νεόνυμφοι, ο Ζάν και η Φρανσουάζ, συνεχίζοντας το γαμήλιο ταξίδι τους, έφθασαν στο μονόροφο Ίνδικό ξενοδοχείο των περιηγητών, οι οποίοι πήγαιναν να θαυμάσουν τα μεγαλειώδη έρεπια της παλαιάς πρωτεύουσας Άγκωρ, άναμεσα στο Άφγανιστάν και στις Ίνδιες.

Έπειδή έκανε φοβερή ζέση, πέρασαν όλη σχεδόν την ήμερά τους, στη βεράντα του ξενοδοχείου τους, όπως συνήθιζαν στα μερη αυτά.

Καθισμένη κοντά στο στυλό της η Φρανσουάζ, δέν έβλεπε την ώρα να βραδείωση... Ήταν τόση η ζέση η!...

Μετά τις τέσσερες, το απόγευμα, διαν η ζέση έπεσε, οι δυο νεόνυμφοι αποφάσισαν να κάνουν μιá έκδρομύλα με το αυτοκίνητό τους. Ανέβηκαν στο αυτοκίνητο κι' έπλησαν ολομόναχοι, οι δύο τους, τόν ώραίο νεοφτιαγμένο δρόμο, που διαγράφει ένα μεγάλο κυκλό από την παλαιά πρωτεύουσα, της οποίας τα έρεπια είνε θαυμάσια κάτω από μιá πλούσια βλάστηση.

Είχαν προχωρήσει άρακτα χιλιόμετρα, όταν από μιá καμπή του δρόμου, διέκριναν ένα πανάκριβο νάο, κερμμένο στην καρδιά του δάσους. Κατέβηκαν, άφησαν το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου και προχώρησαν προς το εγκαταλειμμένο εκείνο θυσιαστήριο που θάδε ήλιαια από χιλιάδων χρόνων.

Γ' ανάγλυφά του ήσαν υπέροχα. Ο χρόνος τα είχε σεβαστή και τα είχε αφήσει ανέπαφα.

Πρώ πέρα, διέκριναν ένα θαυμάσιο άγαλμα και προχώρησαν προς τα εκεί. Έβάδιζαν γοητευμένοι ανάμεσα από το δάσος, του οποίου τα πυκνά φυλλώματα δέν άφηναν ούτε μιá άχτίδα ήλιου να περάσει. Τα έξοτικά πουλιά που φτερούνηγαν στα ύψηλότερα κλαδιά των πανύψηλων δέντρων, έκρωσαν κάθε τόσο άφρα.

Χωρίς να το καταλάβουν, ο Ζάν κι' η Φρανσουάζ προχωρούσαν διαρκώς, γιατί ανέγκυλταν κάθε τόσο κι' ένα νέο άγαλμα, ανάγλυφα, πλκτες επιτάφιος, όλα άριστοεργηματικά, άξια να τιγουράρουν στα καλύτερα μουσειά, τα όποια όμως βρισκόονταν εγκαταλειμμένα μέσα στο μυστηριώδες εκείνο δάσος. Τέλος, σε μιá στιγμή, ο Ζάν κτύπησε το ρολόι του. Ήταν έξη η ώρα.

Όπου νάνε θα νοχτώση, είπε. Άς γυρίσουμε πίσω. Δέν πιστεύω να βρισκόμαστε πολύ μακριά άπ' το μέρος του δρόμου, όπου αφήσαμε το αυτοκίνητό μας. Το ποδό σ' ένα τέταρτο θα φτάσουμε.

Κι' άρχισαν να βαδίζουν με βήμα γρήγορο, για να μη τους πιάση η νύχτα. Περιοπατούσαν περισσότερο από ένα τέταρτο και όμως δέν έβλεπαν μπρός τους το δρόμο. Όπως συμβαίνει συχνά, όταν περπατάη κανείς μέσα στα δάση, είχαν κάνει ένα μεγάλο γύρο, χωρίς να το καταλάβουν.

Και ξαφνικά άπλώθηκε γύρω το σουρούπωμα, το γρηγορο σουρούπωμα των τροπικών χωρών, το όποιο δέν διαρκεί παρά λίγη μόνο λεπτά της ώρας. Έπειτα ήθε άποτομα βαρεία η νύχτα, με το πυκνό, άπέραστο σκοτάδι της.

Άποτομα επίσης οι παπαγάλλοι σταμάτησαν τις φωνές τους στις κορυφές των δέντρων και η μυριόπες των έντόμων σάπασαν. Μιά άπεραντή νεκρική σιγή άπλώθηκε άπ' άκρη σ' άκρη στο δάσος.

Ταραμμένη από άνησυχία και τρόμο η Φρανσουάζ, σφιγγόταν άπάνω στον άντρα της, ό οποίος δίνοντας στη φωνή του εϋθυμο τόνο, προσπαθούσε να την καθησυχάση. Άλλι κι' αυτός ό ίδιος δέν ήταν λιγώτερο άνήσυχος και φοβισμένος από εκείνη.

Δυό όλόκληρες ώρες βάδισαν έτσι ψηλαφητά μέσα στο βαθύ

σκοτάδι. Στο τέλος στάθηκαν άποκομωμένοι.

— Δέν υπάρχει άμφιβολία... Χάσαμε το δρόμο, είπε ο Ζάν. Τα φυλλώματα των δέντρων δέν τους άφηναν να ίδουν ούτε μιá γωνίτσα ούρανο. Καταλαβαν ότι ήσαν χαμένοι κι' άποκομωμένοι σάν ναυαγοί μέσ' στη μέση του ώκεανού. Να φωνάσουν βοήθεια δέν τους ώφελούσε, γιατί τέτοια ώρα κανένας άνθρωπος δέν θα βρισκόταν μέσ' στο δάσος.

— Άς καθήσουμε λοιπόν κάπου να ξεκουραστούμε και να περιμένουμε ώς που να ξημερώση, είπε η Φρανσουάζ...

Εκάθησαν κιάχαμα και στηριζόμενοι ό ένας στον άλλον, τακτοποιήθηκαν όσο μπορούσαν πού αναπαυτικά. Τα μεσάνυχτα δέν άργησαν να φτώσουν. Κοιβέντιαζαν και κάνηγαν τσιγάρα. Κατέληξαν μάλιστα να πάρουν στα εϋθυμα την περιπέτεια αυτή. Τι ώραία άνάμνησι θα τους άφινε, αλήθεια, και με τι ναυαγοί θα τη διηγόντουσαν στις κοσμικές συγκεντρώσεις, διαν θα γόρδιζαν στην πατρίδα τους.

Άλλά τη μιá, μετά τα μεσάνυχτα, η Φρανσουάζ άρχισε να μιλά μ' ένα κέφι παράξενο. Γελούσε νευρικά κι' έλεγε πράγματα μπερδεμένα, άκατανόητα. Θα νόμιζε κανείς πως ήταν μεθυσμένη.

Ο Ζάν την άκουγε με κάποια άνησυχία. Σε κάποια στιγμή μάλιστα, της είπε με τόνο τρυφερό να είνε φρονιμότερη. Έκρινε όμως άρχισε να γελιή περισσότερο, μ' ένα γέλιο παράξενο, άτελειωτό.

Κατά τας δύο μεθ' τα μεσάνυχτα παραμιλούσε έντελώς. Έλεγε με μιá φωνή που έμοιαζε σάν ούλησσια:

— Οι Ιθαί νείς έχουνε δικηο. Αυτό το δάσος είνε γεμάτο από διαβόλους, νεράιδες και κακά πνεύματα!...

— Ζάν, μικρούλης μου Ζάν, τού ελεπε σε λίγη, Ζάν, πάρε με στην άγκαλιά σου και πήγαίνε με ώς το αυτοκίνητό μας... Πρέπει να γυρίσουμε στο ξενοδοχείο....

Και έπειδή εκείνος, άποκομωμένος πιά, σιωπούσε, η Φρανσουάζ επρόσθετε:

— Δέν είνε μακριά... το βλέπεις ποδό καλά το αυτοκίνητό μας... Νά το εκεί μπροστά μας... Δέν το βλέπεις; Νά το!... Έκει!... Έκει!...

Ο Ζάν πήρε την γυναίκα του στην άγκαλιά του και προσπάθησε να την καθησυχάση... Μα εκείνη έσπευε συγχωρημα και τα δόντια της κροτάλιζαν.

Την είχε κυριεύσει «ό πυρετός του δάσους» ό τρομερός αυτός πυρετός που τόν άνοσοί οι γιατροί της Εϋρώπης και που δέν είνε τίποτε άλλο, παρά μιá γοργή δηλητηρίαση του αίματος, που προέγεται από τις νευτερινές άναθυμιάσεις των ξερών κλαδιών, των φύλλων και των ανθών, τα όποια άρχίζουν να σπίζουν.

Και αυτός άκορη ο Ζάν, ένοιωσε να τον κυριεύη μιá μεγάλη άδιαθεσία. Το κεφάλι του στεφογούριζε. Δέν κατώρθωνε να συγκεντρώση τις ιδέες του.

Άκουνε μόνο συγχυμένα τη φωνή της Φρανσουάζ, που κάθε τόσο του φώναζε:

— Μα γιατί μ' άφίνεις να πεθάνω εδώ πέρα; Δέν έχεις παρά να κίνης λίγα βήματα για να με σώσης... Δέν βλέπεις λοιπόν το αυτοκίνητό μας; Νάτο!... Έκει!...

Ο Ζάν νύχτησε τώρα επάνω, καταβόλλοντας μεγάλη προσπάθεια, άνοιξε καλά τα μάτια του και κτύπησε επίμονα, έντατικά μπροστά του, προσπαθώντας να διαπεράση με το βλέμμα του τα σκοτάδια... Άλλά δέν είνε τίποτε. Έμπροσθ, δεξιά, άριστερά, σκοτάδια άδιαπέραστα άπλώνονταν.

Πέρασαν όλη την ήμερά τους στη βεράντα του ξενοδοχείου

— Δέν υπάρχει άμφιβολία, ψιθύρισε τότε, η Φρανσουάζ τα βλέπει όλα αυτά, μέσ' στον πυρετό της.

— Άλλως τε κι' αυτός ό ίδιος δέν είχε τη δύναμη να κίνη ούτε ένα βήμα. Σιγά-σιγά έχανε τις αισθήσεις του, δηλητηριασμένος κι' αυτός άπ' τις νευτερινές άναθυμιάσεις.

Έντοίσις την αγωγή διαν η πρώτες λάμψεις της ήμερας πέρσαν τα φυλλώματα, ο Ζάν συνήθε σιγά-σιγά. Με κόπο ποδό εισινοίσε τα βλέφρατά του. Και τότε το πρώτο πράγμα που είδε εμπρός του ήταν το αυτοκίνητο, το αυτοκίνητό του, που βρισκόταν στην άκρη του δρόμου, σε άπόσταση είκοσι μέτρων από το

